

Sygn. akt III CSK 33/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc (przewodniczący)

SSN Józef Frąckowiak (sprawozdawca)

SSN Kazimierz Zawada

Protokolant Katarzyna Bartczak

w sprawie z powództwa D. Z.

przeciwko S. R. i A. Z.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności ewentualnie o ograniczenie wykonalności tytułu wykonawczego,

po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Cywilnej

w dniu 21 stycznia 2016 r.,

skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 13 maja 2014 r.,

oddala skargę kasacyjną i zasądza od powódki na rzecz pozwanego S. R. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym przez powódkę D. Z. wyrokiem z dnia 13 maja 2014 r. Sąd Okręgowy w K. oddalił apelację powódki i apelację jednego z pozwanych – A. Z. od wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 13 maja 2014 r. W sprawie tej ustalono co następuje:

Powódka D. Z., powołując się na art. 840 § 1 pkt 3 k.p.c., domagała się pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego - wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 28 grudnia 2005 r. (sygn. akt IC .../02), ewentualnie ograniczenia wykonalności tego tytułu w ten sposób, że wierzyciel może egzekwować swoje roszczenie wyłącznie z majątku osobistego pozwanego A. Z.

Tytuł wykonawczy, oznaczony w pozwie powstał w następujący sposób. W dniu 9 maja 2002 r. Sąd Okręgowy w K. Wydział I Cywilny wydał wyrok zaoczny, w sprawie o sygn. I C .../02, w którym zasądził od pozwanego A. Z. na rzecz powoda S. R. kwotę 74 707 złotych, z ustawowymi odsetkami poczynając od dnia 27 grudnia 1998 r. i nadał temu wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności. Zasądzona kwota obejmowała równowartość udzielonych przez S. R. A. Z. dwóch pożyczek; w marcu 1998 r. 23 tys. DM oraz w kwietniu tego samego roku 12 tys. DM. Wyrok ten został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 28 grudnia 2005 r. Apelację pozwanego od tego wyroku oddalił Sąd Apelacyjny, wyrokiem z dnia 22 września 2006 r. Sąd Najwyższy, postanowieniem z dnia 29 czerwca 2007 r., odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej pozwanego.

Postanowieniem z dnia 29 kwietnia 2008 r. (I Co ...1/06) Sąd Okręgowy w K. nadał klauzulę wykonalności tytułowi egzekucyjnemu, czyli wyrokowi Sądu Okręgowego w K. z dnia 28 grudnia 2005 r., utrzymującemu w mocy wspomniany wyżej wyrok zaoczny tego Sądu z dnia 9 maja 2002 r. Klauzula została nadana przeciwko małżonce dłużnika A. Z. – D. Z. (powódce w obecnym postępowaniu), z ograniczeniem jej odpowiedzialności do majątku objętego wspólnością ustawową. Zażalenie małżonki dłużnika na to postanowienie Sądu Okręgowego w K. zostało oddalone postanowieniem Sądu Apelacyjnego Wydziału I Cywilnego z dnia 3 września 2008 r.

Sąd Rejonowy w W. wyrokiem z dnia 21 czerwca 2013 r. oddalił powództwo D. Z. przeciwko S. R. i A. Z. o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności, względnie o ograniczenie wykonalności tytułu wykonawczego. Sąd I instancji ustalił, że pozwany A. Z. trudni się handlem samochodami ciężarowymi i osobowymi sprowadzanymi z Niemiec. Tą działalność rozpoczął w roku 1995. Żona pozwanego – powódka wiedziała o wszystkich transakcjach zakupu samochodów przez pozwanego. Zakupione samochody były parkowane na działce powódki którą otrzymała od swoich rodziców. Pozwany poznał drugiego pozwanego S. R. prawdopodobnie w 1995 r. Sąd Rejonowy ponadto ustalił, że pozwany S. R. dwukrotnie udzielał pożyczki A. Z. Pożyczka wiązała się z planowanym przez S. R. zakupem w Niemczech samochodu ciężarowego marki Man, który miał zorganizować A. Z. i miała zostać rozliczona po kupnie tego samochodu. Za pierwszym razem pożyczka wynosiła 23 000 DM a drugim razem 12 000 DM. Do planowanego zakupu nie doszło, zaś pozwany S. R. nie odzyskał pożyczonych A. Z. pieniędzy. Nie był jedyną osobą, od której A. Z. pożyczał pieniądze.

Sąd I instancji nie brał pod uwagę okoliczności, że powódka i pozwany A. Z. kwestionowali fakt zaciągania wspomnianych pożyczek. Kwestie udzielenia tych pożyczek były bowiem szczegółowo badane w sprawie IC .../02 przez Sąd Okręgowy w K. oraz następnie w postępowaniu apelacyjnym, a orzeczenie zapadłe w tym postępowaniu jest prawomocne. Ponadto Sąd Rejonowy poniósł, że prawomocnemu orzeczeniu Sądu Okręgowego w K. została nadana klauzula wykonalności przeciwko małżonkowi dłużnika – powódce D. Z. w sprawie I CO .../06 z ograniczeniem jej odpowiedzialności do majątku objętego ustawową wspólnością majątkową małżeńską, zaś zażalenie na to postanowienie zostało oddalone postanowieniem Sądu Apelacyjnego (I ACz .../08).

W sprawie ustalono także, że powódka wraz z mężem utrzymywała się z działalności gospodarczej polegającej głównie na handlu samochodami ciężarowymi sprowadzanymi z Niemiec a oboje małżonkowie dysponowali znacznymi kwotami pieniężnymi. Sąd I instancji stwierdził, że powódka była zorientowana na czym polega działalność męża i jakie transakcje były przez niego dokonywane. Ponadto bezsporne jest, że A. i D. Z. w latach 1995 - 2000 prowadzili budowę domu w T. Do nowo wybudowanego domu wprowadzili się w roku 2000.

Wyrokiem z dnia 13 maja 2014 r. Sąd Okręgowy w K. oddalił apelację powódki D. Z. oraz pozwanego A. Z.

Sąd II instancji podniósł, że zgodnie z art. 840 § 1 pkt 3 k.p.c. – w brzmieniu obowiązującym do dnia 5 lutego 2005 r., który ma zastosowanie w rozpoznawanej sprawie – tytuł wykonawczy może być uznany za bezskuteczny, jeżeli małżonek, przeciwko któremu sąd nadał klauzulę wykonalności na podstawie art. 747 k.p.c., wykaże, że egzekwowane świadczenie wierzycielowi nie należy się, przy czym małżonkowi temu przysługują zarzuty nie tylko z własnego prawa, lecz i te, z którymi mógł wystąpić jego współmałżonek.

W ocenie Sądu Okręgowego powódka mogła oprzeć żądanie na zarzucie, że świadczenie wierzycielowi nie należy się, zatem musiałaby wykazać, że w sprawie w której zapadł wyrok przeciwko jej mężowi nie było podstaw do uwzględnienia roszczenia. Powyższe jest możliwe, ale tylko wtedy, gdy małżonek nie podjął obrony, albo sąd nie skorzystał z oferowanych środków dowodowych i w wyniku niewłaściwego rozpoznania sprawy wydał wadliwe rozstrzygnięcie. Powódka nie może skutecznie podnosić jednak zarzutów, z których dłużnik - jej małżonek już skorzystał w sprawie, w której zapadło orzeczenie stanowiące tytuł wykonawczy, gdyż te same zarzuty poddane byłyby ponownej ocenie i w konsekwencji te same środki dowodowe mogłyby prowadzić do ustalenia odmiennych stanów faktycznych, co godziłoby w ustanowioną w art. 365 § 1 k.p.c. zasadę związania prawomocnym wyrokiem. Taka interpretacja art. 840 § 1 pkt 3 k.p.c. oznacza, że niedopuszczalne jest badanie w niniejszym postępowaniu kwestii, czy pożyczki były udzielone, to było bowiem już badane przed Sądem Okręgowym w sprawie prowadzonej pod sygn. akt I C .../02 i Sąd rozpoznawał stanowisko dłużnika, który twierdził, że nie pobierał pożyczek od S. R. Ten zarzut powódki zgłoszony w niniejszym procesie nie może doprowadzić do powtórnego badania tej kwestii. Powództwo główne musi zostać uznane zatem za oddalone prawidłowo.

Apelacja w zakresie ustaleń Sądu w kwestii pobierania pożyczek zarzucała wiele błędów w ustaleniach faktycznych oraz niespójność uzasadnienia, nie wskazanie którym dowodom sąd dał wiarę, a którym tego odmówił i dlaczego, naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów. Zarzuty te nie mogą odnieść

skutku, albowiem Sąd Okręgowy uznaje, że zarzut nieistnienia zobowiązania w postaci niepobierania pożyczek przez A. Z. był przedmiotem obrony dłużnika i rozpoznania sądu w sprawie, w której wydano tytuł wykonawczy i nie mogą te okoliczności być ponownie badane w niniejszej sprawie, zatem jakiegokolwiek ustalenia w tym zakresie - obarczone błędem, czy niedokładne, pozostają bez wpływu na wynik rozstrzygnięcia.

Co do powództwa ewentualnego, nie jest zasadny zarzut nie rozpoznania tego powództwa i stojąc na takim stanowisku Sąd Okręgowy dokonał sprostowania sentencji wyroku na podstawie art. 350 k.p.c., przez określenie, że oba powództwa ulegają oddaleniu. Fakt rozpoznania powództwa ewentualnego wynika zresztą z uzasadnienia sądu I instancji i z komparycji wyroku, należy zatem uznać za oczywistą omyłkę określenie w sentencji „oddala powództwo w całości”, zamiast „powództwa”.

Sąd Okręgowy uznał, powołując się na orzecznictwo Sądu Najwyższego, że orzeczenie w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności przeciwko małżonkowi dłużnika nie zamyka drogi temu małżonkowi do wytoczenia powództwa przeciwegzekucyjnego, gdyż zakresu kognicji sądu w postępowaniu klauzulowym jest ograniczony do możliwości podnoszenia przez małżonka dłużnika jedynie zarzutów formalnych. Jednocześnie podkreślił jednak, że jeżeli o zarzucie stanowiącym podstawę powództwa opozycyjnego orzekł już prawomocnie sąd odwoławczy w postępowaniu klauzulowym, orzeczenie to wiąże sąd w sprawie o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności i podniesienie ponownie tego samego zarzutu nie może doprowadzić do uwzględnienia powództwa. Skoro jednak powódka podnosi zarzut, iż wierzytelność objęta tytułem egzekucyjnym nie jest wierzytelnością za którą małżonkowie odpowiadają majątkiem wspólnym, to zarzut taki jako zarzut merytoryczny małżonka dłużnika może być uwzględniony dopiero w przy rozpoznawaniu powództwa przeciwegzekucyjnego, co prowadzi do wniosku że powództwo ewentualne należy uznać za dopuszczalne.

Powołując się na art. 5 ust. 5 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks rodzinny i opiekuńczy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 162, poz. 161) Sąd Okręgowy stwierdził, że przepisami właściwymi dla rozpoznania

powództwa przeciwegzekucyjnego opartego na art. 840 § 1 pkt 3 k.p.c. jest art. 41 § 3 kodeksu rodzinnego i opiekuńczego w brzmieniu sprzed wejścia w życie wspomnianej wyżej ustawy tj. przed 20 stycznia 2005 r. Zobowiązanie dłużnika pozostającego we wspólności majątkowej małżeńskiej (męża powódki) powstało przed tą datą wobec tego w świetle powołanych wyżej przepisów Sąd Okręgowy ocenił zasadność twierdzeń powódki.

Zgodnie z art. 41 § 3 kodeksu rodzinnego i opiekuńczego, w brzmieniu sprzed 20 stycznia 2005 r. sąd może ograniczyć lub wyłączyć możliwość zaspokojenie się z majątku wspólnego przez wierzyciela, którego dłużnikiem jest tylko jeden z małżonków, jeżeli ze względu na charakter wierzytelności albo stopień przyczynienia się małżonka będącego dłużnikiem do powstania majątku wspólnego, zaspokojenie z majątku wspólnego byłoby sprzeczne z zasadami współżycia społecznego.

Powódka, uzasadniając zasadności powództwa ewentualnego, powoływała się na wysokość pożyczek wskazując, że małżonek jej nie był uprawniony do zaciągnięcia tak wysokiego zobowiązania. Taka okoliczność nie jest podstawą zastosowania art. 41 § 3 k.r.o., w brzmieniu, które ma zastosowanie w niniejszej sprawie. W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji zbadał i uzasadnił również niezasadność powództwa ewentualnego w zakresie zasad współżycia społecznego. Rozważania Sądu Rejonowego słusznie kierowały się ku uwypukleniu faktu, że zaciągnięte zobowiązanie było związane z prowadzeniem przez A. Z. działalności gospodarczej, która stanowiła główne źródło utrzymania rodziny powódki i jej męża. Nie można zaś uznać za sprzeczne z zasadami współżycia społecznego charakteru zobowiązania, które powstało w związku z działalnością zarobkową jednego małżonka służącą przecież również zaspakajaniu potrzeb drugiego małżonka. Również i stopień przyczyniania się pozwanego A. Z. do powstania majątku wspólnego stron przez prowadzenie działalności w świetle całej sprawy oceniony jako znaczny.

Ani powódka, ani pozwany A. Z. nie kwestionowali również, aby działalność nie przynosiła dochodów, czy nie była zyskowna, tym bardziej, że w trakcie jej trwania zdołali wybudować dom rodzinny. Zaciągnięcie zobowiązania subiektywnie

może zatem być ocenione tylko jako błędna decyzja biznesowa, ale nie wyłącza to odpowiedzialności obojga małżonków, którzy korzystali z dochodów z działalności i w tym kontekście to zapadłe orzeczenie, że za niepowodzenia działalności ponosi odpowiedzialność tylko jeden z małżonków mogłoby być sprzeczne z zasadami współżycia społecznego.

W skardze kasacyjnej powódka zarzuciła:

I. Naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, a to: 1) art. 386 § 4 k.p.c. przez nie uchylenie zaskarżonego wyroku i nie przekazanie go do ponownego rozpoznania, mimo nierozpoznania przez Sąd I Instancji przedmiotu sprawy w zakresie żądania ewentualnego; 2) art. 840 § 1 pkt 3 k.p.c. w zw. art. 366 k.p.c. przez przyjęcie, że postanowienie Sądu Okręgowego w K. z dnia 29 kwietnia 2008 r. sygn. akt I Co .../06, utrzymane w mocy postanowieniem Sądu Apelacyjnego Wydział I Cywilny z dnia 3 września 2008 r. I Acz .../08 korzysta z powagi rzeczy osądzonej, podczas gdy postanowienie to nie ma cech *rei iudicatae* jako, że zarzuty dotyczące braku zgody powódki na zaciągnięcie zobowiązania przez współmałżonka nie były wcześniej przedmiotem rozpoznania w postępowaniu klauzulowym, a zatem mogły być podnoszone i rozpoznawane w powództwie z art. 840 § 1 pkt 3 k.p.c.; 3) art. 199 § 1 pkt 3 k.p.c. poprzez oddalenie powództwa wobec uznania Sądu, że zachodzi powaga rzeczy osądzonej, podczas gdy jeżeli Sąd uznał, że zachodzi powaga rzeczy osądzonej (czemu Powódka jednak zaprzecza) powinien pozew odrzucić, a nie oddalić powództwo; 4) z ostrożności procesowej powódka podniosła, że Sąd Okręgowy naruszył art. 350 § 1 k.p.c. przez uznanie, że dopuszczalne jest „sprostowanie oczywistej niedokładności”, w ten sposób, że zastąpił słowo „powództwo” słowem „powództwa” nie dostrzegając, iż w tym przypadku w Wyroku Sądu Rejonowego nie wystąpiła oczywista niedokładność, a uchybienie proceduralne, poprzez brak wyrzeczenia co do żądania ewentualnego. Sąd Rejonowy w ogóle nie orzekł o żądaniu ewentualnym, zaś Sąd Okręgowy spowodował, że nastąpiło merytoryczne rozstrzygnięcie co do żądania ewentualnego (oddalenie) podczas gdy jeśli uznał za słuszną argumentację Sądu Rejonowego co do powagi rzeczy osądzonej w tym zakresie, winien był pozew w zakresie żądania ewentualnego odrzucić.

II. Ponadto powódka zarzuciła również naruszenie przepisów prawa materialnego, a to : 1) art. 36 § 2 k.r.o. (według stanu prawnego z 1998 r.) przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że w przedmiotowej sprawie, zaciągnięcie przez A. Z. pożyczki, nie jest czynnością przekraczającą zakres zwykłego zarządu oraz że do dokonania takiej czynności nie jest potrzebna zgoda drugiego małżonka podczas gdy prawidłowa wykładania przedstawionego wyżej przepisu powinna prowadzić do przyjęcia, że ze względu na rodzaj zobowiązania, jego wysokość w porównaniu z wielkością i przeznaczeniem składników majątku wspólnego konieczne było otrzymanie zgody współmałżonki; 2) art. 720 § 1 k.c. przez przyjęcie, że przekazywanie przez klientów A. Z. gotówki na zakup samochodu było umową pożyczki, podczas gdy A. Z. nabywając dla zainteresowanego klienta samochód w Niemczech za pieniądze powierzone mu przez tę osobę, realizował umowę o cechach umowy zlecenia, do której zastosowanie winny mieć przepisy o zleceniu, w tym przepis art. 741 k.c. oraz 743 k.c.; 3) art. 41 § 3 k.r.o. przez jego niezastosowanie, mimo, że wedle stanu prawnego z 1998 r. mimo, że postępowanie klauzulowe ograniczało się do ustalenia formalnych przesłanek czy dłużnik w chwili powstania tytułu egzekucyjnego i nadania klauzuli pozostaje w związku małżeńskim podlegającym ustrojowi wspólności majątkowej. Nie było zaś dopuszczalne badanie w tym trybie, czy wierzytelność należy do kategorii określonej w art. 41 § 2 k.r.o., bowiem ta okoliczność mogła być rozpoznawana tylko w postępowaniu przeciwegzekucyjnym z art. 830 § 1 pkt 3 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego oparte zostało na art. 840 § 1 pkt 3 k.p.c. w brzmieniu obowiązującym do dnia 6 lutego 2005 r. oraz art. 41 § 3 kodeksu rodzinnego i opiekuńczego w brzmieniu obowiązującym do dnia 20 stycznia 2005 r. Takie ustalenie stanu prawnego nie budzi wątpliwości i nie jest też ono przedmiotem zarzutów w skardze kasacyjnej.

Podniesione w skardze kasacyjnej zarzuty naruszenia prawa procesowego nie zasługują na uwzględnienie. Zarzut naruszenia art. 386 § 4 k.p.c. nie jest zrozumiały. Sąd Okręgowy w zaskarżonym wyroku szeroko odniósł się do

problemu żądania ewentualnego zawartego w pozwie. Wskazał, że w istocie sąd I instancji rozpoznał to żądanie i prawidłowo oddalił w także w tym zakresie powództwo. Dostrzegając, że sąd ten nie podkreślił tego w samej sentencji wyroku, potraktował to jako oczywistą niedokładność i w trybie art. 350 k.p.c., dokonał sprostowania sentencji zastępując słowo „powództwo” słowem „powództwa”. Analiza uzasadnienia wyroku sądu I instancji wskazuje, że sąd ten ocenił żądanie ewentualne i uznał je za nieuzasadnione biorąc pod uwagę wartość czynności prawnych dokonywanych przez męża powódki w związku z prowadzoną przez niego działalnością oraz jej wiedzę o tych czynnościach i udział faktyczny w prowadzonej działalności.

Zupełnie nietrafnie zarzuca skarżąca również naruszenie art. 840 § 1 pkt 3 k.p.c. w związku z art. 366 k.p.c. Wprawdzie Sąd I instancji dla wzmocnienia swojego stanowiska w kwestii żądania ewentualnego powołał się także na prawomocne postanowienie Sądu Okręgowego w K. z dnia 29 kwietnia 2008 r. o nadaniu klauzuli wykonalności wyrokowi wydanemu przez ten sąd w sprawie IC .../02 i utrzymane w mocy przez Sąd Apelacyjny, to jednak sprawa ta została jednoznacznie wyjaśniona w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Sąd podkreślił, że wydanie prawomocnego postanowienia w postępowaniu o nadanie klauzuli wykonalności nie uniemożliwiło powódce podnoszenia zarzutów materialnoprawnych, które mogły być skutecznie podniesione dopiero w postępowaniu wywołanym powództwem przeciwegzekucyjnym. Sąd Okręgowy prawidłowo wskazał, że w świetle mającego zastosowanie w rozpoznawanej sprawie art. 41 § 3 kodeksu rodzinnego i opiekuńczego, w brzmieniu sprzed 20 stycznia 2005 r., skarżąca nie udowodniła, iż zaszły podstawy do ograniczenia lub wyłączenia możliwości zaspokojenia się wierzyciela, którego dłużnikiem jest tylko jeden z małżonków, z majątku wspólnego. Zgodnie ze wskazanym przepisem sąd może ograniczyć lub wyłączyć taką możliwość jeżeli ze względu na charakter wierzytelności albo stopień przyczynienia się małżonka będącego dłużnikiem do powstania majątku wspólnego – zaspokojenie z majątku wspólnego byłoby sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Warto podkreślić, że skarżąca w ogóle nie powoływała się na art. 41 § 3 kodeksu rodzinnego i opiekuńczego jako na podstawę swojego żądania ewentualnego, a Sąd Okręgowy wykazał przekonująco,

że już w uzasadnieniu Sądu I instancji wskazano, że brak było podstaw do ograniczenia lub wyłączenia odpowiedzialności majątkiem wspólnym, bowiem powódka była bardzo dobrze zorientowana w charakterze działalności swojego męża, a dochody z tej działalności stanowiły podstawowe źródło przychodów pozwalających na utrzymanie rodziny oraz budowę wspólnego domu.

Skarżąca zarzuciła również naruszenie art. 199 § 1 pkt. 3 k.p.c. twierdząc, że jeżeli sąd uznał, że zachodzi powaga rzeczy osądzonej powinien pozew odrzucić, a nie oddalić powództwo. Zarzut ten nie może być uznany już z tego względu, że skarżąca nie wykazała jak takie naruszenie mogło wpłynąć na rozstrzygnięcie sprawy, czego jednoznacznie wymaga art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. Ponadto orzekające w sprawie sądy wskazały jedynie, że ponowne rozpoznawanie w postępowaniu wywołanym powództwem przeciwegzekucyjnym tych samych zarzutów, które były już podniesione jest niedopuszczalne ze względu na powagę rzeczy osądzonej, bo prowadziłoby to do podważenia wyrażonych w art. 365 i 366 k.p.c. zasad dotyczących skutków jakie pociąga za sobą wydanie prawomocnego wyroku.

Zarzut naruszenia art. 350 k.p.c. także nie może być uznany za zasadny. Skoro jak to wyżej stwierdzono Sąd Okręgowy prawidłowo ocenił, że w wyroku sądu I instancji uzasadniono również oddalenie powództwa ewentualnego, to brak odzwierciedlenia tego w sentencji był niedokładnością, którą sąd mógł usunąć z powołaniem się na art. 350 k.p.c.

Podobnie jak zarzuty naruszenia prawa procesowego także zarzuty naruszenia prawa materialnego nie są zasadne. Z dobrze przeprowadzonych ustaleń sądu I instancji, akceptowanych przez Sąd Okręgowy, wynika że zaciągnięte przez męża powódki pożyczki nie stanowiły czynności przekraczających zakres zwykłego zarządu. Były to kwoty, które przy działalności jaką on prowadził, za wiedzą i zgodą powódki, można było uznać za czynności zwykłego zarządu związane z koniecznością zrealizowania jednej z licznych transakcji przeprowadzanych przez męża powódki. Zarzut naruszenia art. 720 § 1 k.c. nie może być skutecznie postawiony orzekającemu w rozpoznawanej sprawie, gdyż charakter czynności prawnej na podstawie, której mąż powódki uzyskał

pieniądze był przedmiotem badania i ustaleń sądów orzekających w sprawie IC .../02. W sprawie tej przesądzono, że była to pożyczka. To ustalenie jest wobec tego wiążące dla sądów orzekających w rozpoznawanej sprawie, gdyż nie mogły one dokonywać innej kwalifikacji czynności prawnej, która była podstawą uzyskania pieniędzy przez męża powódki.

Zupełnie pozbawiony podstaw jest zarzut naruszenia art. 41 § 3 kodeksu rodzinnego i opiekuńczego poprzez jego niezastosowanie. Jak wynika z uzasadnienia Sądu Okręgowego to ten Sąd wskazał wyraźnie wspomniany przepis jako podstawę dla oceny żądania ewentualnego. Nie jest jasne wobec tego w czym skarżąca upatruje jego niezastosowanie. Dodać należy, że w zaskarżonym wyroku została przeprowadzona analiza, z wykorzystaniem ustaleń dokonanych przez sąd I instancji, z której wynika, że brak było podstaw dla zastosowania przez sąd ograniczenia lub wyłączenia odpowiedzialności majątkiem wspólnym za długi zaciągnięte tylko przez męża powódki.

Mając na względzie, że zarzuty podniesione w skardze kasacyjnej okazały się bezpodstawne Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c., orzekł jak w sentencji wyroku.